

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Πόλεμος.

Με ὄλη τὴν παληανθρωπιά καὶ τὴν κακόμοιριά μου
Ζήτω ὁ νέος πόλεμος κι' ἐγὼ μὲ ὄλους εἶπα,
 μ' ἀέρα ἐνθουσιασμοῦ ἐπρίσθη ἡ κοιλά μου,
Κι' ἀπὸ χαρὰ τὸ στήθος μου ἀδιάκοπα ἐκτύπα.
 Θυμήθηκα τὰς Πλαταιάς, τὴν Σαλαμίνα κι' ὄλα,
 κι' εὐθὺς τὴ σκουριασμένη μου ξεσκούριασα πιστόλα.

Νισάφι πιὰ, Πανέλληνες, χορτάσαμε εἰρήνην,
 βαρέθηκε τὸ στόμα μας γιὰ τούτη νὰ μιλήν,
 εἶναι ἀνάγκη πόλεμος καὶ μιὰ φορά νὰ γίνην,
 καὶ σύνθημά ἄς ἔχοῦμε **Ζορμπᾶ, καὶ Καραλή.**
 Ὁ βασιλεὺς ὀργήγορα τὰ μπᾶνια ἄς ἀφήσῃ,
 καὶ μὲ φωτιά πολεμικὴ ὀπίσω ἄς γυρίσῃ.

Ἄς μείνῃ πῆλ παράμερα κι' ἡ φούρνα τῆς σταφίδος,
 ἔστω διάβολο κάθε δουλειὰ κι' ἀκόμα παραπέρα,
 κι' ἄς προσκλήθουν κι' οἱ βουλευταὶ πρὸς χάριν τῆς πατρίδος,
 καὶ ὄλοι κατακόλινη ἄς στήσουμε πανπιέρα.
 Στρατὸς ἀμέσως ἄς γιῆ κι' ἀπὸ τὰ δύο φύλα,
 κι' ἂν τὰ τουφέκια μας σιωποῦν, ἀρπάξουμε καὶ ξύλα.

Ἄς σκοτωθοῦμε μιὰ φορά κι' ἐμεῖς γιὰ τὴν πατρίδα,
 ἄς πέσουμε ὡς μάρτυρες τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος,
 τὸ ὄνομά μας νὰ γραφῆ σ' ὀλόχρυσή σελίδα,
 καὶ ὄχι 'στ' Ἀστυνομικὰ δελτία τοῦ **Αἰῶνος.**
 Εἶναι καιρὸς νὰ παυσουν πιὰ τῶν Τούρκων τὰ γεινάτια...
 ἢ ὁ Ζορμπᾶς καὶ τὸ Δερβέν, ἢ ὄλοι μας κομμάτια...

Τί κάθεσθε, ἀπόγονοι τῶν μαχητῶν ἐκείνων;
 ἀπὸ παντοῦ ὁ πόλεμος μὲ μία ἄς φουντώσῃ.
 Ἐπλήθυνε πάραπολύ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
 κι' εἴαι ἀνάγκη ἀφρευκτος νὰ λείψουνε κάμπόσοι.
 Πολλὴ ἀκρίβεια ἔπεσε στὰ ψούμα καὶ εἰς ὄλα,
 κι' ἀκόμη ἂν πληθύνουμε, ἀφίνουμε τὰ κῶλα.

Μὰ μὴ τὰ πέρνετε σωστα αὐτὰ ὁποῦ σᾶς γράφω,
 τί διάβολο!... ἄς ποῦμε δὰ καὶ λίγα χωρατὰ.

κι' ἐγὼ ζηλεύω ἐνδοξο τοῦ Μαραθῶνος τάφο,
 καὶ ἡ δική μου ἡ ψυχὴ γιὰ πόλεμο πετᾶ,
 Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος κι' ἄς σκούζῃ ἡ Εὐρώπη,
 ἐμπρὸς, καὶ παραγίναμε ἀλήθεια παληανθρώποι.

Παληάνθρωπος.

Στὰ μεθόρια

Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, καὶ κοπτερόν σπαθίμου...
 Ὁ Μ' ὄλον ὅτι τώρα ἔχομε λόγχας, ἀλλὰ τὸ ἴδιο πράγμα
 εἶνε, τί λόγχη, τί σπαθί; Καὶ τὰ δυὸ σκοτώνουν.
 Ἔσεῖς τὸν τούρκον σφάζετε...
 Ἄν ἦναι γιὰ ἐν' αὐτὸν Τούρκου, τὸν καταφέρνομε.

Βαρδάτε καὶ μὲ παραπήρ' ὁ ἐνθουσιασμός, βάρδα ἔμπρὸς,
 κύριοι, καὶ σᾶς ἐσφαξα ὄλους.

Τὸ ἑλληνικὸν αἷμα ρέει παρὰ τὰ μεθόρια,
 καὶ οὐ μόνον ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἀθήναις, διότι προχθὲς
 τούρκος καθαρίστης τῶν σιδηρῶν τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου
 ῥάβδων ἐσπασε τὰ κεφάλια δύο συνεταίρων του.

Στρατιῶται Ἕλληνες, ἢ ὄλοι σῖς νὰ σκοτωθῆτε ἢ ὄλοι μας
 νὰ ἐλευθερωθοῦμε.
 Ἐμπρὸς, παιδιά. Μᾶς πατοῦν οἱ Τούρκοι τὰ μεθόρια, μᾶς
 πατοῦν τὴν κάππα.
 Τί καθήμεθα;
 Στὰ ὄπλα δράμωμεν
 Τὰ μεθόρια νὰ πάρωμεν.

Στρατιῶται, πολῖται καὶ λαὸς — εἶπα πὼς μὲ παραπήρ' ὁ
 ἐνθουσιασμός,

Δράμωμεν ἔμπρὸς κατὰ τοῦ πυρός.
 Ὅχι παρὰ οἱ Τούρκοι νὰ μᾶς πάρουν τὰ πίσω, καλλίτερος
 νὰ τοὺς πάρωμεν ἡμεῖς τὰ ἔμπρὸς.
 Πόλεμος! Δὲν ἔχει ἀνακωχὴ, πόλεμος μέχρι θανάτου.
 Παρὰ νὰ ἤμεθα φονευμένοι, καλλίτερα νὰ ἤμεθα ζωντανοί.

Τὸ ἱερὸν ἑλληνικὸν λάβαρον ἄς ἀναπτύξῃ καὶ πάλιν τὰς
 πτυχᾶς του ἐπὶ τοῦ Ὀλυμποῦ, τῆς ὄσσης καὶ τοῦ Τρελλοῦ.
 Ἄς στέψῃ καὶ πάλιν ἡ ἀμάραντος τοῦ Πίνδου δάφνη τὰς

τέραν τὴν πέρνω στὸ λαιμό μου, μ' ὄλον ὅτι, καὶ αὐτὴν τὴν χάριν τῆς τὴν ἕκαμα πρὸς χάριν τῆς — κορίτσι ἕως 17 χρονῶν, ἐπάνω κάτω, — ἄλλως, νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὴν ῥώτησα καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς, — κορίτσι νοστιμώτατο, σὰν παστίτσο, μακαρόνιο, καλοφτειασμένα, καὶ ἦτο καλοφτειασμένο κι' αὐτὸ, μ' ἕνα μουτράκι ὀλοστρόγγυλο ἀπουδράριστο, μὲ κᾶτι ματάκια κλέφτικα, μὲ μιὰ ἐλήτσα — (ἀληθινὰ, τότε ποὺ τὸ ἠθυμήθικα, ὁ παντοπώλης κ. Κουζης ἔχει καλαὶς ἄσπρες ἐληταὶς) — τοῦ κοριτσόου ὅμως ἦτο μαυρῆ, — μ' ἕνα στοματάκι ἀπ' ἐδῶ ἴσα μὲ κεί, δηλαδὴ τῶσα δα μικρὸ, μὲ μαλλιὰ... ἀλλὰ γι' αὐτὰ δὲν μᾶς μέλλει πολὺ, μὲ λαιμὸ, μὲ χέρια καὶ μὲ μιὰ γάμπα... σταθῆτε ἕως ἐδῶ νὰ σὰς κάμω μιὰν παρέκβασι.

Ὁ φίλος μου Ἱεροκλῆς, ἐκεῖνος ποὺ γράφει κάμμιὰ φορά κᾶτι κύρια ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα ἐνυπογράφως ἐνα ντῆον τοῦ Κουμουδούρου ἔλεγέ ποτε πρὸς ἄλλον: «Ὁλὸ ἀδελφέ, ἐκεῖνος ὁ Παληὰνθρωπος δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο νὰ σοῦ γράψῃ, παρὰ παχειαῖς γάμπαις, στηθια καὶ κολοκύθια, ὄχ, ἀδελφέ.» — Ἐλα δὴν τὸρα κ. Ἱεροκλή, νὰ λογαριαστοῦμε. Ἐσὺ τάχα, δὲν τ' ἀγαπᾶς αὐτὰ τὰ πραγματά; Εἶνε κακοῦθια, ἂν π. χ. εἰπῶ, ὅτι τὸ δεῖνα κορίτσι ἔχει ὀλοστρόγγυλη καὶ παχουλὴ γάμπα, ἀφοῦ ἐκεῖνο δὲν ὑτρέπεται νὰ τὴν δεικνύῃ εἰς ὄλον τὸν κόσμον διὰ τοῦ ἔξεπίτηδες κοντοῦ τῆς φουστανιοῦ; Ἐτελειώσεν ἡ παρέκβασις.

Ποῦ εἵμαστε; Ἄ! στῆς παχαῖς γάμπαις τοῦ κοριτσόου. Μὲ κᾶτι στηθάκια καὶ φουσκωτὰ φουσκωτὰ σὰν κυτρολεῖμονα τῆς Πάρου καὶ τὰ λοιπά.

— Τί θέλεις, κοριτσάκι μου: τὸ ἐρωτῶ.
 — Ἦλθα νὰ σοῦ κάμω ἕνα παράπονόν μου. Ἦμουν δηλαδὴ ὑπὲρῆτρια εἰς τῆς κυρίας μου Μαλακάκη στὸν Πειραιᾶ. Εὐρέθη μία ἄλλη κυρία καὶ μοῦ αὐξήσε τὸ μισθόν, γιὰ εὐὰ πάω σ' ἐκεῖνη. Ἐδέχθηκα, καὶ λέγω τῆς κυρίας μου — Κυρά, δὲν μὲ συμφέρει, θὰ πάω εἰς ἄλλη κυρά, ποῦ μοῦ δίνει περισσότερα, ὥστε μὲ τὸ συμπέθειόν, δὲν μπορῶ νὰ σὲ δουλέψω πλέον, ἐκτὸς ἂν μ' ἀρξήσετε καὶ ἡ εὐγένεια σας. — Νὰ πᾶς, κορίτσι μου, μοῦ λέγει ἡ κυρά, δὲν θέλω νὰ σ' ἀδικήσω, νὰ πᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ πόψε μάλιστα. Τὴν καλλινοχτισα καὶ σηκώθηκα καὶ ἔφυγα. Τὸ πρῶτὸν πάω νὰ παρῶ τὴν κασέλα ποῦ ἔχω τὰ μεσοφούστανά μου μέσα τὰ... πραγματά μου δηλαδὴ, καὶ τῆς λέω — Κυρά, ἂν εὐκολύνεσαι δὸς μου καὶ τὰς 50 δραχμὰς ποῦ ἔχω νὰ λαμβάνω ἀπὸ τὰ μὴναῖα μου. Ἄν εὐκολύνεσαι... Δὲν προφθάσα νὰ τὸ πῶ, καὶ μὲ πιάνει μαζὺ μὲ δύο ἄλλας κυρίας ἀπὸ τὰ μαλλιὰ, καὶ μοῦ ριχνουν ἕνα ξύλον, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ περιδιαγράψω καὶ μὲ κρήνισαν καὶ ἀπὸ τῆ σκαλα, καὶ ἐκτυπησὰ ἐδῶ παρακάτω ἀπὸ τὸ γόνατόν μου...

— Ποῦ; Ἀλήθεια; Αὐτὸ εἶνε κακοῦργημα. Ποῦ; γιὰ νὰ ἰδῶ...

Ἦθέλησα νὰ κάμω αὐτοψία. Τῆς τραβῶ νὰ τῆς σηκώσω λίγο τὸ φουστάνι, γιὰ νὰ ἰδῶ ποῦ ἦτο βαρεμένη, ἀλλὰ τὸ διαβολοκορίτσο πηδᾶ ἀμέσως ἐπάνω, καὶ μοῦ λέγει μὲ θυμόν.

— Ἄ! κύριε, νὰ ἦσθε, παρακαλῶ, λίγο προσεκτικὸς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνες.

— Ἐλα, ποῦ μοῦ θύμωσες, ἐγὼ σοῦ χωράτεψα, ἔτσι γιὰ δοκιμὴ... Δὲν πειράζει... Οὐ τί ἄσχημη ποῦ φαίνεσαι, σταν κάμης τὴν θυμωμένη...

Ἐίχε βγαλεῖ τὸ μαντύλι τῆς νὰ σκουπίσῃ τὰ μάτια τῆς, διότι ἕκαμε πῶς τὴν πῆρε τὸ παράπονον, ἀλλ' ἄμα ἦκουσε τὰ τελευταῖά μου λόγια τὴν πῆραν τὰ γέλοια.

— Ἄ, λοιπὸν τότε π' ἀγαπήσαμε λέγε τί θέλεις:

— Νὰ, θέλω νὰ τὴν περάσω στὸν τύπον!

— Στὸν τύπον; ὅσαις φοραῖς θέλεις. Μιὰ φορά, θέλεις, δύο, τρεῖς, πὲς μου πόσαις θέλεις... Αὐτὸ ποῦ σοῦ ἕκαμε ἡ κυρά σου, εἶνε ἔγκλημα καθοσιώσεως τιμωρεῖται καὶ διὰ

τοῦ νόμου... Μείνε ἡσυχῶ, κορίτσι μου, καὶ θὰ τῆς δείξω ἐγὼ τῆς κυρίας κυρᾶς σου πῶς κτυποῦν ἄλλη φορά. Θὰ τὴν στολίσω γῶ, ποῦ νὰ σοῦ τὴν κάμω, . . νὰ μάθῃ ἄλλη φορά πῶς πληρωνεῖ...

— Ναι, πόσα κάμει νὰ πληρώσω διὰ τὸν τύπον; Καὶ εὔγαλε ἕνα κομποδεματάκι ποῦ εἶχε μέσα δεμένο ἕνα ὄ και 60, Ἄλλη παρέκβασις.

— Ἴδου φιλότιμο τιμίον κοριτσόου καὶ φτωχοῦ ποῦ βγάνει νὰ σοῦ πληρώσῃ τὸν τύπον, μ' ὄλη τὴ φτώχεια του καὶ ὄχι σὰν μερικὸς ἀφιλοτίμους συνδρομητὰς, ποῦ σοῦ λέγουν, — Γράψε με συνδρομητὴν, στέλνε μου τὸ φύλλον, καὶ ἔπειτα ὅταν τοὺς ζητήσῃς τὰς ἐξ ψωροδραχμὰς, σοῦ λέγουν, — ὦ τότε ἀπὸ μένα θὰ πάρῃς συνδρομὴν, ποῦ εἶμαι φίλος σου, ἐγὼ μάλιστα ἔχω σκοπὸν νὰ σοῦ κάμω καὶ ἄλλους συνδρομητὰς, βαρβάτους, γερούς, ποῦ νὰ πληρόνουν. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τοὺς, νομίζουν ὅτι σὲ καθυποχρέωσαν, γιὰ νὰ μὴ πληρώσουν τὴν συνδρομὴ, χωρὶς νὰ σκέπτονται, ὅτι σὺ, γιὰ νὰ βγάλῃς τὸ φύλλον σου κόβεις τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα σου, γιὰ νὰ πληρώσῃς τὸν τύπον, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ μοῦ πληρώσῃ τὸ κακόμοιρον τὸ κορίτσι.

— Ἄ μπᾶ, τοῦ ἀπήντησα, ἐσὺ νὰ πληρώσῃς: Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται. Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ. Ποτέ, ποτέ. Θεὸς φυλάξει... Ἀλλὰ κάθισαι μιὰ στιγμίτσα, ἔχω νὰ σὲ ῥωτήσω καὶ κᾶτι τι ἄλλο γιὰ τὴν ὑπόθεσί σου... ποῦ νὰ κάμω γῶ τὴν κυρία κυρά σου ν' ἀκούῃ ἄλλοτε τὸνομά σου καὶ... Ἀληθινὰ πῶς λέν τὸ ὄνομά σου; . . Κύτταξε, νὰ κουβεντιάσωμε τόση ὥρα καὶ νὰ ξεχάσω νὰ σὲ ρωτήσω.

— Σοφίτσα.

— Σοφίτσα: . . Κάπου θαρρῶ πῶς σ' ἔχω δει. Δὲν ἦσο, νομίζω, πρὶν πᾶς στὸν Πειραιᾶ ὑπὲρῆτρια στοῦ... πὲς το, τὸν ξεχνῶ πῶς ὀργὴ κυρίου τὸ λέν...

— Μάλιστα στοῦ κ. Κωνστανφινίδη.

— Στοῦ Κωνστανφινίδη! Ὡ διάβολε! Ἄμ καλά τὸ εἶπα ἐγὼ, πῶς κάπου δοθήκαμε καὶ ἄλλη φορά... Δὲν εἶνε ἕνας ψηλὸς, ἔτσι σὰν νὰ κοντοφέρνῃ λίγο; . . Ἐνας παχὺς λίγο ἔτσι σὰν ἀδύνατος...

— Μάλιστα, εἶνε μέτριος καὶ ὀλίγο ξερακιανός...

— Αὐτὸς εἶνε, αὐτὸς δὲν εἶνε ἄλλος... Γι' αὐτὸ κατεργάρα σὺ τόση ὥρα ἕκαμες πῶς δὲν μὲ γνωρίζεις... Ἄ τότε λοιπὸν... πρὸςέξε ὅμως καλά, νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια... Μήπως, εἶχες κανένα ἐξάδελφον; Ξέρεις τότε τί σοῦ λ γω — καὶ ἐπλησίωσα τὴν καρέκλα μου — καὶ ἐθύμωσε ἡ κυρά σου καὶ σοῦ εἶπε νὰ φύγῃς, καὶ σὺ πρὸς ἐκδίκησιν θέλεις νὰ τὴν περάσῃς στὸν τύπον;

Καὶ τῆς ἐπίασα τὸ χέρι. — ἦτο μαλακόν, σὰν προζύμι — νὰ τῆς τὸ χαιδέψω. Ἐπάνω στὴν ὥρα ποῦ ἀρχίσαμε νὰ ξεθαυνοῦμεθα, νᾶσου καὶ μπαινὴν μέσα ἕνας θεομπαίκτης φίλος καὶ μοῦ χάλασε ὄλαις τῆς μανέστρες. Νὰ ποῦ στὸ διάβολο βρέθηκε νὰ μοῦ κουβαληθῇ ἐκεῖνη τὴν ὥρα!

Ὅλα τὰ σχέδιά μου πᾶν στὸν βρόντο.

Σηκώνεται ἡ Σοφίτσα μ' ἀποχαιρετᾶ καὶ φεύγει. Ἄ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ καθίσῃ, μάλιστα τὴν εἶχα κρατήσῃ καὶ πολὺ ὥρα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Σοφίτσας κοντέψαμε νὰ τσακισθοῦμε μὲ τὸν φίλον μου.

Λοιπὸν, ὡς συμπέρασμα, εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι Διενθυνητῆς τῆς Ἀστυνομίας, ἀφοῦ τὸ κορίτσι ἦλθεν ἀπαραπονευθῆ εἰς ἐμένα, διὰ τὴν παράνομον κατακράτησιν τῆς κασέλας τῆς; Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι ἀνακριτῆς, ἀφοῦ τόσην ὥραν τὴν ἀνέκρινα; Εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι εἰσαγγελεὺς ἀφοῦ τιμωρῶ τὴν κυρά τῆς διὰ τοῦ τύπου;

Πᾶς λοιπὸν ἀσικούμενος, στὸν Παληὰνθρωπον ὅστις ἀπὸ σήμερον καταργεῖ πάσας τὰς ἀρχὰς, ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του.

Συνδρομὴ ἑτησία δραχμαὶ ἐξ πληρωτέα ἀμὰ τῆ παραλαβῆ διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, διὰ τοὺς ἐπερχομένους ποῦ εἶνε ζωντόβολα, δραχμαὶ δεκα, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς ἄλλους μᾶς, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ἐξυπνοὶ δραχμαὶ δώδεκα. Εκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται πρὸ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτὰς